

קובץ

האור להיים

שנה
שישית

מאמרים ושיחות
מזן ראש הישיבה
הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

פרשת בשלח תשפ"ג

זמני השבת

ר"ת	צאת השבת	הדלקת נרות	י-ם
18:28	17:52	* 17:00	ת"א
18:23	17:49	16:57	חיפה
18:24	17:49	16:57	ב"ש
18:27	17:52	17:00	

* לנוהגים 40 דק': 16:40

להארות או הערות, ניתן לפנות
orhachaim4@gmail.com

דיסקים של שיעורי הרב ניתן להשיג
במשרדי אור החיים - 02-5000455

בס"ד ניתן לשמוע את השיעורים בשידור חי
בימים שלישי וחמישי בין השעות 21:00-22:00
קול הדף - 02-6400000
orhachaim.co.il

המעוניינים לסייע בהדפסת החוברת לשם זיכוי הרבים,
או להקדיש את העלון לרפואה, להצלחה, או לעילוי נשמה וכדו',

יוכלו לפנות באמצעות מייל:

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: **02-5000455** **058-321-3565**

052-7129793

יוצא לאור ע"י "מכון אור החיים"
רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים

תוכן עניינים

פרשת בשלה תשפ"ג

חלק מהמאמרים נלקטו מתוך הספר "משכני אהריד" - חומש שמות

1 ארבעים שנה של אימונים

פרשה למעשה:

9 הקשר בין קריעת ים סוף לזיווגו של אדם

16 יהלומים הפזורים על חוף הים

20 מזגן במדבר

21 כישופי מצרים

23 אתה אחי ונשמתי-אין לך מה לדאוג

ארבעים שנה של אימונים

נטלו עמם כשיצאו ממצרים כלי נשק, כמו שפירש רש"י: "אין חמושים אלא מזויינים".

הדבר מפליא: לאחר שראו עין בעין

את כל הניסים

הגלויים שארעו

במכות מצרים, וחוו

על בשרם איך

הקב"ה שומר

עליהם שמירה

מעולה, והמכות

אינן פוגעות בהם,

מדוע לא האמינו

בקב"ה שבמקרה

הצורך הוא ילחם

להם, והתחמשו

בכלי נשק? מדוע לאחר שראו את כל

הניסים והנפלאות, הוסיפה

המנטאליות המצרית להיות עדיין

טבועה בהם?

זאת ועוד, הרי הכתוב (שמות יב, לט)

אומר שהיציאה ממצרים היתה

וְלֹא נָחַם אֱלֹהִים דָּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי אָמַר אֱלֹהִים פֶּן יִנָּחֵם הָעָם בְּרֵאתָם מִלְחָמָה וְשָׁבוּ מִצְרַיִם (שמות

יג, יז).

הקב"ה הבחין שבני

ישראל קרובים

עדיין למנטאליות

המצרית, "כי קרוב

הוא", ועל כן קיים

עדין החשש "פן

ינחם העם בראתם

מלחמה וישבו

מצרימה". הם

עלולים עדיין לשוב

אל אותם שערי

טומאה מצרית בהם

היו שקועים.

כהוכחה לכך שבני ישראל עדיין לא

היו שלמים באמונתם בקב"ה, מוסיף

הכתוב ואומר: "וַחֲמֹשִׁים עָלוּ בְנֵי

יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם" (שמות יג, יח).

לפי פשוטו של מקרא, בני ישראל

"ילמדו כמה

פרקים באמונה,

ורק לאחר מכן

ינסו לארץ"

עימם היא הנהגה ניסית, וכי הוא השומר הבלעדי, המנחה והמוביל אותם. הם עדיין דבוקים במידת מה במנטאליות המצרית, ומרגישים צורך ליטול עמם כלי נשק למקרה של מלחמה.

משום כך החליט הקב"ה כי לא הגיע עדיין הזמן שבני ישראל יכנסו לארץ ישראל. קיים חשש סביר שמאחר ששם יהיה עליהם להילחם נגד הגויים - יכנס בליבם מורך, הם ישכחו מכל הניסים, ויתנו ראש לשוב מצרימה. משום כך - "וַיִּסַּב אֱלֹקִים אֶת הָעַם בְּרֶגֶל הַמִּדְבָּר יַם סוּף" (יג, יח), כדי שילמדו כמה פרקים באמונה, ורק לאחר מכן יכנסו לארץ.

בחיפזון כה גדול, עד כי "וְגַם צִדָּה לֹא עָשׂוּ לָהֶם". אם כן בני ישראל היו מודעים לעובדה שהקב"ה הוא זה שילווח אותם, ישמור עליהם, ויזון ויפרנס אותם. מדוע אפוא הם הצטיידו בחרבות ובכידונים כדי להילחם, במקרה הצורך, באויביהם? מי ששמר עליהם מכל החיות הטורפות שהשתוללו במצרים וטרפו את המצרים, מי שהגן עליהם מבלוקים של קרח המלאים באש שירדה מן השמים, ומי שיזון אותם בכל משך שהותם במדבר הגדול והנורא - לא יוכל להילחם להם נגד אויביהם?

מכל מקום, זאת היתה המציאות! הקב"ה הבחין כי לא די היה בעשר המכות לפקוח את עיניהם של ישראל, ולהבין בצורה מושלמת, שהנהגת ה'

"וַיִּסַּע כְּצֹאן עֲמוּ וַיַּנְהִיגֵם כְּעֶדְר בַּמִּדְבָּר"

(תהלים עח, נב).

לא! "איש אל יותר ממנו עד בוקר"!

הקב"ה הוא הזן והמפרנס, הוא שפרנס היום והוא שיפרנס גם מחר! "ובטובו הגדול תמיד לא חסר לנו, ואל יחסר לנו מזון תמיד לעולם ועד".

כך הלכה האמונה והתחזקה בליבם של ישראל, הם הפכו לבעלי ביטחון גמורים, והגיעה השעה שהם יכולים להיכנס לארץ ישראל.

באופן עקרוני, הקב"ה יכול היה להכניסם מיד עם היציאה ממצרים לארץ ישראל, תוך ימים ספורים ממש. למרות זאת הוא הסב אותם ארבעים שנה במדבר, כדי לחזק בהם את האמונה והביטחון, ולהוציא מליבם כל שארית מהמנטאליות המצרית.

בספר אוצר המדרשים (אות מ) מסופר, שאליהו הנביא פגש איש עשיר, ושאלו להיכן הוא הולך.

"לעשות מסחר בשוורים", השיב האיש.

בני ישראל הוצרכו לעבור "אימונים" לחיים נסיים, ורק לאחר ארבעים שנה בהם קיבלו ענני כבוד, מן וישלן מן השמים ואת בארה של מרים, הם התרגלו לחיות באווירה ניסית ומרוממת, וזכו להגיע לאמונה השלמה, ולביטחון הגמור שהשי"ת אוהב אותם, רוצה בטובתם, ומנהיג אותם על כל צעד ושעל.

או אז, לאחר ארבעים שנה של "תרגולים", יוכלו בני ישראל להיכנס לארץ ישראל ללא שום מורא ופחד, כשהם חסינים ובצורים באמונתם.

האמונה, שהתרופפה במצרים, לא הושלמה אלא עד שהלכו ארבעים שנה במדבר. יחד עם הלחם שירד להם מהשמים, הם מקבלים הוראה (שמות טז, ט): "איש אל יותר ממנו עד פְּקֹר... 'רגע! רגע!' - אנשים היו חוששים. 'מה נאכל מחר? מי יודע אם גם מחר יוסיף הלחם לרדת מהשמים? פיקוח נפש! אולי כדאי, ליתר ביטחון, להשאיר למחר'.

אפשר לבטוח בו! תוך רגע כמימריה הוא יכול להתאדות ולהיעלם. הביטחון הוא רק בו יתברך ויתעלה שמו". השל"ה הקדוש (שער האותיות אות א) נתן סימן בדבר: "וְעֵצַת ה' הִיא תְּקוּמָה" (משלי יט), "היא" ראשי תיבות אם ירצה השם, ואז "תְּקוּמָה" - יצליח הדבר.

ישנם אנשים כשפונים אליהם בשאלה: "אתה מאמין?" הם נעלבים, נפגעים עד עמקי נשמתם... "למה אתה שואל אותי שאלה כזאת? בוודאי שאני מאמין", הם משיבים!

אבל כשמגיע לפתחם הנסיון הקטן ביותר... מישהו פתח חנות מתחרה או ש"נחתה" עליהם הוצאה כספית גבוהה - או אז רואים אותם "יוצאים למלחמה". עובדים "שעות נוספות" כדי להשלים הכנסה, גם אם זה על חשבון תפילה או שיעור תורה.

לאן נעלמה האמונה? לאן נעלם הביטחון? הרי "אין אדם נוגע במוכן לחברו, אפילו כמלוא נימה!" וכי יד ה' תקצר להשלים את חסרונו, מבלי

"תאמר: בעזרת השם", אמר לו אליהו. "מדוע עלי להגיד? הנה צרור הכסף באמתחתי"... ענה העשיר.

הוא נפרד מאליהו, וצעד לשוק. כשהגיע לשם הבחין שכיסו, עם כל הכסף שהיה מונח בו, נאבד, והוא חזר לביתו בפחי נפש.

כך ארע גם ביום השני. האיש מאן לומר "בעזרת השם", כפי שייעץ לו אליהו שפגש אותו גם ביום הזה, ושוב הוא איבד את כספו בטרם הגיע לשוק. ביום השלישי אמר לו אליהו: "כל זמן שלא תאמר ב'עזרת השם', לא תצליח!"

באותו היום אמר האיש ב"עזרת השם", ואף הביע חרטה גמורה על שני הימים הקודמים. אכן באותו היום ראה ברכה מרובה במסחרו, ולא זו בלבד, אלא שאליהו החזיר לו את כל כספו שאבד לו, ואמר:

"דע לך! כל מה שעשיתי היה כדי לחזק אותך באמונה, כדי שתאמין שלא הכסף הוא הביטחון שלך. אי

שתצטרך לבטל שיעור תורה? מדוע
הנך סמוך ובטוח כי "פְּחֵי וְעֵצֶם יְדֵי
עֲשֶׂה לִי אֶת הַחֵיל הַזֶּה" (דברים, ח, יז),
וההשתדלות שלך היא המביאה את
הפרנסה?

מסופר על יהודי עשיר שחי בפולין,
שהיה עושה צדקות רבות בממונו, זן
אלמנות ויתומים, עומד לימין חולים
נדכאים, ותומך בלומדי תורה.

נדרש מכל אחד חיזוק באמונה! שלא
תהא האמונה רק מילה בעלמא,
השגורה על לשוננו מן השפה ולחוץ.
שתהיה האמונה טבועה, באמת
ובתמים, בליבנו, ונחיה על פיה!

אך כידוע, עשירות ועניות הם גלגל
החוזר בעולם, כפי שאומר הכתוב
(שמואל א ב, ז): "ה' מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר
מִשְׁפִּיל אֶף מְרוֹמִים", והעשיר דנן -
התהפך עליו הגלגל, והוא ירד מנכסיו,
ושקע בחובות גדולים.

הַמֶּן וְהַשָּׁלוֹ הֵיוּ מוֹכְנִים וּמְזוּמְנִים
לישראל בשמים. גם אם ישראל לא
היו בוכים ומתלוננים - הם היו מגיעים
אליהם. אדם בסך הכל בוחר לעצמו
את הדרך בה יגיעו אליו מזונותיו
הקבועים לו מראש. במעשיו אין הוא
מוסיף כלום, ואין לו כל יכולת להביא
את מה שלא נגזר עליו מראש שיבוא.

יעצו לו חבריו לנסוע ללונדון - נסיעה
קשה וארוכה באותם הזמנים - אל
הברון רוטשילד, לבקש ממנו עזרה.
וכך עשה. במשך שלושה חודשים
הוא התגלגל בעגלות ובכרכרות עד
שהגיע ללונדון, למעונו של הברון.
הוא ראה תור גדול של אנשים

אלא רק כך".

באותו רגע חלף במקום אחד ממשרתי הברון, וראה את היהודי ממרר בבכי. פנה אליו ושאלו לסיבת בכיו. הלה הסביר לו את מצבו, כיצד נפל מאיגרא רמא לבירא עמיקתא, וכי כל נסיעתו לכאן היתה לחינם, שכן זהוב אחד לא יעלה ולא יוריד לו.

המשרת התנצל שאין זה בסמכותו להעניק יותר מזהוב אחד, שכן הברון הורה בצורה מפורשת להעניק לכל פונה חצי זהוב, ואם נראה שהפונה אמין - זהוב שלם, אך לא מעבר לכך! "אולם", הוסיף המשרת ואמר: "אוכל לייעץ לך את העצה הבאה: בימי שישי אין קבלת קהל. הברון לא מקבל אנשים. תנסה לגשת אליו באופן פרטי, אולי יתמזל מזלך, ותצליח

העומדים על פתח הבית, כולם מבקשים צדקה, וכל אחד מקבל מידי הברון חצי זהוב, או - במקרים מיוחדים - זהוב שלם.

אמר מיודענו לנפשו: "זה לא בשבילי! חצי זהוב, או זהוב, לא יעלה ולא יוריד אצלי כלום. אני זקוק לשלושים אלף זהובים כדי להחזיר את חובותי ולעמוד על הרגלים. אין כל טעם שאמתין כאן".

הוא פרש הצידה, לאחת הפינות, והחל ממרר בבכי: "ריבוננו של עולם! לשם מה נסעתי עד לכאן? בזבזתי זמן, בזבזתי כוחות, בזבזתי את הוצאות הנסיעה, ובסופו של דבר הכל היה לריק. אין לי כל תועלת מלראות את פני הברון. 'אַל תִּבְטְחוּ בְּנְדִיבִים' (תהילים קמו, ג), לא הייתי צריך לבטוח בו

לעילוי נשמת

ראובן בן חוטה ז"ל

בו ברגע שאותו יהודי התעשת, והבין כי הישועה יכולה לבוא רק מאת ה', ואל לו לבטח בנדיבים - הגיעה ישועת ה'!

"הבוֹטֵחַ בַּה' חֶסֶד יְסוֹבְבֵנו" (תהילים לב, ט).

"בְּטַחוּ בַּה' עַד פִּי בְּיָהּ ה' צוֹר עוֹלָמִים" (ישעיהו כו, ד).

נשא ה"חפץ חיים" זצ"ל את משלו ואמר: יהודי מבוגר נשא את משאותיו על כתפו והיה מהלך בצד הדרך, מתנשף ונאנח, מתנשף ונאנח. עבר שם יהודי אחר, שהיה רוכב על כרכרה, ומשהבחין בו הזמינו לעלות על גבי הכרכרה ולהצטרף לנסיעה.

היהודי שמח מאוד, עלה על גבי הכרכרה והתיישב במושב האחורי. כעבור כמה דקות של נסיעה, הבחין בעל הכרכרה שהלה, שיושב מאחור, נושא עדיין את משאותיו על כתפיו. פנה אליו בתמיהה ושאל: "מדוע כבודו לא הניח את משאותיו על רצפת הכרכרה? מדוע ממשיך הוא

להיכנס אליו ולספר לו על כל הקורות אותך".

בסייעתא דשמיא מיוחדת, בדרך לא דרך, מיודענו הצליח להיכנס ביום שישי אל הברון, שסבר שהלה הגיע אליו לצורך עסקים. ומיד בהיכנסו פרץ בבכי תמרורים, כשהוא מצליח בקושי רב לתאר את מצבו הקשה ואת הצורך הדחוף שלו בשלושים אלף זהובים.

הברון, שהיה ירא שמים בתכלית, שלף על אתר את הסכום מכיסו, ואמר לו: "האלך את הסכום שביקשת בהלוואה. בע"ה עוד נעשה בעתיד עסקים משותפים".

ישועת ה' הגיעה. מיודענו פרע את חובותיו, סחר ביתרת הכסף, וב"ה ראה ברכה בעמלו. תוך פרק זמן - לא ארוך מדי - הוא שב למעמדו כבתחילה.

הוא שב לברון רוטשילד, השיב לו את ההלוואה, ואמר: "עכשיו אכן נוכל לעשות עסקים משותפים, בכספים אחרים, לא בכספי ההלוואה".

הקב"ה הוא הזן והמפרנס אותנו! הוא
"האל הזן אותנו ואת העולם כולו
בטובו, בחן בחסד ברווח וברחמים
רבים". כלום סבור האדם שאם יעבוד
שעות נוספות הריהו "מסייע" לקב"ה
לזון ולפרנס אותו?

"ריבונו של עולם! אינני רוצה להטריח
אותך יותר מדי, לכן אסייע לך לדאוג
לפרנסתי, ואדאג לה בכוחות עצמי".

הוי, שוטה שבעולם!

"הַשֵּׁלֶךְ עַל ה' יִהְיֶה וְהוּא יְכַלְפֶּלְךָ"
(תהלים נה, כג).

לשאת אותן על כתפיו?"

"וכי לא די בכך שאני מטריח אותך
לשאת אותי", השיב הזקן, "עוד
אטריח אותך לשאת גם את
משאותי?".

"הוי, שוטה שבעולם!" - צחק בעל
הכרכרה. "כלום נראה לך שאתה הוא
זה שנושא את משאותיך? הרי גם
אותך וגם את משאותיך נושאת
הכרכרה! מדוע תענה את עצמך
לשאת אותן על כתפך? השלך אותם
על הכרכרה!"

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
זיווג הגון, רפואה שלימה
או להבדיל, לעילוי נשמה
לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

הקשר בין קריעת ים סוף לזיווגו של אדם

המלך ערך השואה בין זיווגו של אדם לבין יציאת מצרים. מכאן לומדים חז"ל שהקושי הוא שווה.

צריך להבין איזה קושי מיוחד היה בקריעת ים סוף, והרי הקב"ה שינה סדרי בראשית בכל מכות מצרים, במה מתייחדת אפוא דווקא קריעת ים סוף?

עוד מוצאים אנו בחז"ל (פסחים ק"ח ע"א) השוואה דומה גם למזונותיו של אדם, שאף עליהם נאמר שהם קשים כקריעת ים סוף, וגם שם צריך להבין מה הקשר בין קריעת ים סוף לבין מזונותיו של אדם, ומה הקושי המשותף ביניהם.

יש מהראשונים שביארו, כי שינוי הטבע אצל הקב"ה הוא קושי גדול, כי רצונו של השי"ת שהעולם יתנהל על פי סדרי הטבע שהוא קבע בעת בריאת העולם, ואף שאומרים אנו בתפילה: "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה

וישם את הים לתרבה ויפקעו המים (שמות יד, כא).

הגמרא בתחילת מסכת סוטה (ב ע"א) אומרת: "אין מזווגין לו לאדם אישה אלא לפי מעשיו... אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: וקשין לזיווגן כקריעת ים סוף, שנאמר (תהלים סח, ז): 'אַלְקִים מוֹשִׁיב יְחִידִים בְּיַתֵּהּ מוֹצִיא אֲסִירִים בְּפִשְׁרוֹת'".

מבאר שם רש"י, כי זיווגו של אדם קשה כמו קריעת ים סוף, "שנשתנו סדרי בראשית". הגמרא מביאה ראיה מהפסוק בתהילים (סח, ז), האומר כי אלוקים "מוֹשִׁיב יְחִידִים בְּיַתֵּהּ", הינו - "אדם יחיד ואישה יחידה והוא מזווגם יחד, ומישב מהם בית", והרי זה כמו "מוֹצִיא אֲסִירִים בְּפִשְׁרוֹת", לאמור: "הוציא את ישראל ממצרים בחודש כשר, לא חמה ולא צינה. מקיש זיווג יחידים ליציאת מצרים".

רואים אנו בפסוק בתהילים, שדוד

חכמי הטבע ביארו זאת באומרם, כי כל הגופים בעולם מורכבים מחלקים קטנים הנקראים "אטומים". אלו חלקים זעירים שאינם נראים לעין, אפילו אם ניקח זכוכית מגדלת, והם בלתי ניתנים לחלוקה. האטומים הללו מחוברים זה לזה על ידי כוח המשיכה המדבק אותם זה לזה, וכוח זה גדול יותר ככל שהאטומים הללו קרובים ודבוקים זה לזה. ישנם גופים בהם אותו כוח המדבק את האטומים זה לזה חזק יותר וקשה מאוד לחתוך אותם, ויש לעומתם גופים בהם אותו כוח משיכה זה לזה קל יותר, ועל כן גם קל יותר להפרידם.

כל זה כאמור בדברים מוצקים, שאף שקשה יותר לחתוך אותם, מכל מקום לאחר שנחתכו ונפרדו זה מזה, שוב אין כוח המושך אותם להתחבר זה לזה, והם ישארו מופרדים, אלא אם כן נדביק אותם זה לזה בחומר מלאכותי כמו דבק וכדומה.

לעומתם, אם נתבונן בדברים נוזלים, גם הם מורכבים ומחוברים זה לזה באטומים. ברם האטומים הללו

בראשית", והכוונה היא שהעולם מתחדש בכל יום ויום על ידי רצונו של הקב"ה בקיום העולם, מכל מקום, העולם מתנהל על פי אותו דפוס שייצר הקב"ה בטבע העולם בעת בריאתו, וכל שינוי מסדרי הטבע, הרי זה נחשב אצל הבורא כקושי גדול.

ברם, עדיין נצטרך להבין כיצד מקביל קושי זה לזיווגו של אדם או לפרנסתו.

הסבר נפלא מביא הגאון רבי זלמן סורוצקין זצ"ל, רבה של העיר לוצק ומחברי מועצת גדולי התורה, בספרו "הדעה והדיבור", וכך הוא אומר:

אם נתבונן בחומרים הנמצאים בעולם, נראה שהם מתחלקים לשלושה סוגים: מוצק, נוזל וגז. הדברים המוצקים, כמו סלעים, ברזל, מתכות, עצים וכדומה, הם קשים לחתוך. יש כמובן דרגות שונות בקושי: יש דברים מוצקים שצריך עמל גדול לחתוך אותם, ויש שקל יותר לחתוך אותם.

מדוע באמת יש קושי לחתוך דבר מוצק?

והם יעמדו במקום ויתעגלו כמו כדור. ברם, כל עוד המים נמצאים במקום שכוח המשיכה של כדור הארץ גדול מכוח המשיכה של המים, משקל הנוזלים גובר על כוח המשיכה של האטומים המחברים אותם, ולכן הם נמשכים אל המקום הנמוך יותר.

הסוג השלישי הקיים בבריאה אלו הם הגזים. גם שם ישנם אטומים המחברים אותם יחדיו, ברם האטומים כה רחוקים זה מזה, עד שכדי לשמור את הגזים יחד צריכים לשים אותם בכלי אטום לחלוטין. בניגוד למים שיפרדו זה מזה רק אם ננקב את תחתיתו של הכלי, ואז כוח המשיכה של כדור הארץ ימשוך אותם אליו, הרי הגזים יפרדו זה מזה גם אם ננקב חור בגבהו של הכלי, לא בגלל כוח המשיכה של כדור הארץ, אלא מכיון שהאטומים המחברים אותם כה רחוקים זה מזה, עד שברגע בו ינתן להם מקום להשתחרר, הם יפרדו זה מזה.

כאמור, לגבי דברים מוצקים יש קושי להפרידם זה מזה, ברם לאחר שיפרדו,

רחוקים זה מזה הרבה יותר מהמוצקים, ועל כן אין גם כל קושי לחלקם. עד כדי כך המרחק בין האטומים גדול, שאין הם יכולים להיות ביחד אלא אם כן הם יהיו בתוך כלי אחד, אולם ברגע בו נעשה חור מזערי בכלי, כבר יברחו ממנו המים.

יחשוב האדם: וכי מה כבר עשיתי? בסך הכל ניקבתי נקב קטן, ולהיכן נעלמו המים שהיו בכלי? ברם זו תכונתו של הנוזל, שהאטומים המחברים אותו זה לזה הם רחוקים מאוד ולכן הם מושפעים מכוח המשיכה שיש בבריאה. ברגע בו תהיה להם אפשרות הם יפרדו זה מזה, וימשכו כלפי הקרקע. על כך אמרו חז"ל (תענית ז ע"א): "מה מים מניחין מקום גבוה והולכין למקום נמוך".

שלא תהיה לנו טעות: גם למים יש אטומים, וגם להם יש כוח להימשך זה לזה, ואם נרצה הוכחה לכך הרי אם נשים את המים במקום בו כוח המשיכה אינו פעיל, או אז כוח המשיכה של המים יהיה גדול יותר,

תוסר ההפרדה ולו גם לשנייה אחת, ישובו הנוזלים ויתחברו זה עם זה מחדש.

זה באמת מה שהיה בעת קריעת ים סוף. הקב"ה אמר למשה רבנו: "הָרַם אֶת מַטֵּה וּנְטָה אֶת יָדְךָ עַל הַיָּם וּבִקְעָהוּ וַיָּבֵאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבֶּשֶׁה". (שמות יד, טז). משה רבנו בקע את הים, אבל ברור היה שהמים אינם יכולים להישאר במצב הזה בלי השגחה תמידית של השי"ת. "וּבְרוּחַ אֲפִיךָ נִעְרְמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְמוֹ יַד נֹזְלִים קָפְאוּ תְהוֹמֹת בְּלֵב יָם". (שמות טו, ח) ברצונו יתברך נותרו המים באותו מצב כל עוד בני ישראל עברו בים סוף, כפי שאמר דוד המלך בתהלים (קלו יג-יג): "לְגֹזֵר יָם סוּף לְגֹזְרִים פִּי לְעוֹלָם חֶסֶדּוֹ. וְהַעֲבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ פִּי לְעוֹלָם

ישאר כל חלק במקומו, ושוב לא יתחבר לשני. לעומת זאת המים, קל מאד "לחתוך" אותם זה מזה, אבל מצד שני הם רוצים לשוב ולהתחבר שנית. כך שאם רצוננו להפריד את המים, למשל אם נשים את היד ונחלק את המים לשנים, ברגע בו נסיר את היד, מידי ישובו המים ויתחברו זה לזה. כי אף שהאטומים שלהם רחוקים זה מזה וקל להפרידם, מכל מקום הם נמשכים חזרה זה לזה, וברגע בו יוסר המפריד ביניהם, הם יתחברו מחדש.

כל זה על פי חכמת הטבע, והמסקנה מכך היא, שכאשר מפרידים דבר נוזלי, יש קושי גדול לשמור על ההפרדה הזאת, וצריך כל הזמן להמשיך ולהפריד ביניהם, כי ברגע בו

לו את החדר. בקיצור, קשה להם להסתדר למשך תקופה ארוכה.

והנה כאן, בזיווגו של אדם, הקב"ה "מוֹשֵׁיב יְחִידִים בְּיָתָהּ". לוקח שני אנשים משני קצוות שונים, מושיב אותם בבית אחד ואומר להם: עליכם להסתדר זה עם זו, לא במשך שנה ושנתיים, גם לא עשר או עשרים שנה, אלא עשרות שנים להיות יחדיו! ואין מדובר רק במגורים באותו בית, אלא עליהם לחיות יחדיו, לאהוב כל אחד את מה שהשני אוהב, לרצות את מה שהשני רוצה. זה נראה כמעט משימה בלתי אפשרית. אם כן, לא די בכך שאדם מוצא את זיווגו, או את מה שנראה לו כמתאים, עליו גם לחיות במחיצתו במשך עשרות שנים.

זהו הנס הגדול שעושה השי"ת, כאשר כל העת הוא עומד על המשמר שהזיווג יחזיק מעמד. כמו בקריעת ים סוף שלא היה די בעצם בקיעת המים, אלא השי"ת הוצרך להחזיק כל העת את המים, ולשמור לבל ישובו אל מקומם, כך גם בזיווגו של אדם, הקושי הגדול אינו מתחיל ונגמר במציאת

חֶסְדוֹ". הינו, לא די בכך שהשי"ת גזר את ים סוף לגזרים, ובקע את הים, אלא היה עליו, כביכול, להשגיח כל העת שהמים לא ישובו חזרה, כל עוד ישראל עוברים בתוכו. כי המים אינם יכולים להחזיק מעמד כאשר בוקעים אותם, ובכל רגע ורגע צריך להשגיח שהם ישארו במצב זה.

זה הקושי הגדול הקיים בזיווגו של אדם, וכמוהו כקושי שהיה בקריעת ים סוף. שני בני הזוג מגיעים כל אחד מבית אחר, עם מהלך חיים שונה, עם דעות שונות, עם מנטאליות אחרת. מה שאוהב האחד לא אוהב זולתו, רצון האחד אינו רצון השני. אחד אוהב בשר, השני אוהב עוף. אחד אוהב דגים והשני לא כל כך.

בחור נמצא בפנימיה עם חברו, שנה, שנתיים, עד שנמאס לו והוא מחפש חבר חדר אחר. קשה לו להסתדר עם השני. זה אוהב מזגן ולשני קר. זה רוצה יותר צנעת הפרט ושם וילונות, וחבר החדר השני טוען שהוא מחשיך

אפילו סדק קטן. אבל אם שם ה' סר מהם נשארות אותיות אש לשניהם, ואז אש אוכלתן.

על זאת צריך האדם להתפלל כל העת, שיהיה שלום בבית. לדאוג שבבית תהיה השראת השכינה, כדי שיתקיים הזיווג לאורך ימים ושנים.

במדרש תנחומא (פרשת כי תשא סימן ה) מובא, ששאלה מטרוניתא אחת את רבי יוסי בן חלפתא, מה עושה הקב"ה לאחר שסיים לברוא את העולם, והשיב לה: "מזווג זיווגים ומעשיר לזה ומוריש לזה".

לכאורה נראה כי אלו שני דברים שונים, הינו הקב"ה מזוג זווגים ודבר נוסף - הוא נותן לאחד פרנסה ונוטל אותה מהשני.

הזיווג, אלא בכך שהוא יחזיק מעמד לאורך ימים ושנים.

זהו הדמיון לקריעת ים סוף.

על כך אומר רבי עקיבא (סוטה יז ע"א): "איש ואשה, זכו - שכינה ביניהן, לא זכו - אש אוכלתן". באיש יש את האות י' ואלו באשה יש את האות ה', יחד זה שם השי"ת. אם השכינה שרויה ביניהם, אזי זה כלי מחזיק ברכה, וכך יוכלו לדור זה במחיצתו של זו. "אמר רבי שמעון בן חלפתא: לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום" (עקצין ג.י). כל העת זקוקים להשראת השכינה, לשמירה תמידית לבל יוצר ולו גם סדק קטן בחיי הנישואין, כי כמו כלי מלא מים, אפילו נקב קטן עלול לגרום למים לכלות מן הכלי, כך גם זיווגו של אדם, צריך שמירה תמידית לבל יוצר

לרפואת

תקוה בת רחל רוחאם

הרי שפרנסתו של אדם תלויה כל העת ברצון הבורא יתברך, הקב"ה מורי"ש ומעשיר. ההצלחה בפרנסה אינה תלויה בכישרון או בתכונה אחרת, שהרי אנשים חכמים ונבונים נותרים בלי פרנסה, ולעומתם אנשים חסרי דעת מצליחים בפרנסתם. כך אמר החכם מכל אדם, שלמה המלך, בספרו קהלת (ט, יא): "וְגַם לֹא לְחֻכְמִים לֶחֶם וְגַם לֹא לְנַבְנִים עֶשֶׂר". הכל בידי שמים. על האדם להתפלל על כך מעומק הלב, ויחד עם זאת לחזק את האמונה שאין זה תלוי במעשיו, רק ברצון הבורא יתברך.

כך זה בעניין זיווגו של אדם וכך זה בעניין פרנסתו - תלוי הוא כל העת ברצונו יתברך לשמור על הים שנבקע לבל ישוב חזרה, אלא להותיר אותו על כנו כל העת.

אומר רבי זלמן סורוצקין, כי שני הדברים - דבר אחד הם, שהרי חז"ל השווו בין זיווגו של אדם לבין פרנסתו, ושניהם קשים כקריעת ים סוף. וכשם שהקושי בזיווגו של אדם, הוא הצורך לקיים את הזיווג כל העת, כך גם בעניין הפרנסה.

לא די לאדם שהוא פותח, למשל, עסק לפרנסתו, הוא זקוק כל העת להצלחה בעסק. אדם יכול לפתח עסק במקום מרכזי, וכף רגל לא תדרך בו, והשני יפתח עסק דומה במקום צדדי, וכל הזמן ינהרו אליו קונים.

הבה ונחשב: אדם בא לקנות באזור מלא בחנויות. על כל עשר חנויות שנמצאות שם, הוא יכנס לחנות אחת בלבד. לאיזו חנות הוא יחליט להיכנס? - זה תלוי כבר בסייעתא דשמיא, האם הוא יכנס לחנותו של פלוני או לחנותו של אלמוני.

יהלומים הפזורים על חוף הים

עשרה שנה עד שנעשה עשיר גדול. כשהחליט לבסוף לשוב לביתו חיפש השקעה מוצלחת לכספו, כך שיוכל להפיק ממנה עוד קצת רווחים.

הוא לא היה צריך להרהר רבות, עד מהרה צץ במוחו רעיון מוצלח - פערי מחירי הבשר בין עירו לבין העיר הגדולה היו עצומים. הוא החליט, אפוא, להשקיע את כל הכסף בקנית בשר שמן, שאותו יוכל למכר בעיר מולדתו במחיר גבוה בהרבה, ולהרוויח מאות אחוזים.

שמח וטוב לב עשה העשיר את הקניה הגדולה בכל כספו. לאחר מכן שכר אוניה, וציוה על הפועלים להעמיס עליה את כל הסחורה הכבדה.

לבסוף עלה גם הוא על סיפון האוניה, מסוחרר מן ההצלחה הצפויה לו בהמשך, כשיכפיל ואפילו ישלש את ממונו.

ברגע האחרון הבחין כי על חוף הים

ויקח מִשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ (שמות יג, ט).

בני ישראל היו עסוקים בביזת מצרים, אך משה רבנו לא עסק בכך, אלא התאמץ לקחת את ארונו של יוסף, כפי שדרשו רבותינו (סוטה יג ע"א): "לְחַכֵּם לֵב יִקַּח מְצֹת-זֶה מִשֶׁה רַבְּנוּ, שֶׁבִשְׂעָה שָׁכַל יִשְׂרָאֵל הָיוּ עוֹסְקִים בְּבִיזַת מִצְרַיִם, הוּא עָסַק בְּלִקְיַחַת אֲרוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף".

על הפסוק: "לְחַכֵּם לֵב יִקַּח מְצֹת" (משלי י, ח) כותב ה"חפץ חיים" משל נפלא:

יהודי עני מרוד שלא הצליח למצוא לו מקור פרנסה, קיבל הצעה קוסמת להרחיק לכת, ולנסוע לעיר הגדולה השוכנת על שפת הים, שם יש אפשרויות פרנסה רבות.

אומנם, המרחק היה גדול, אבל הפיתוי לא היה קטן יותר. ובסופו של דבר, לאחר התלבטויות רבות, נסע האיש, והשתקע במסחר במשך שנים

בידיים ריקניות. ההפסד הגדול צרב את נשמתו, עד שמרוב יגון לא הצליח לתפקד כראוי ונפל למשכב.

אשתו הזעיקה רופא שיבוא לטפל בו, וביתיים טיפלה במזוודה שהביא עמו, ועדיין נותרה סגורה, ובחליפתו. מי יודע, אולי הביא עוד משהו קטן?! לפתע נתקלו בצבעותיה בקומץ האבנים היפות.

בוודאי אלו אבנים יקרות ביותר, אמרה בליבה, ובעלי לא רצה אפילו לספר עליהן כדי להפתיע אותנו. הזדרזה והלכה לה אל סוחר היהלומים והציעה בפניו את הסחורה.

אך ראה הסוחר את האבנים ולא יכול היה לכבוש את התפעלותו - "אבנים יקרות כמו אלו אין ברשותי די כסף

מוטלות כמה אבני חן יפות. הוא רכן ואסף חופן אחד, שלשל אותו לתוך כיסו. מתנה נחמדה לילדים שלא ראה שנים ארוכות.

תוך זמן קצר הפליגה האוניה לדרכה למסע ארוך בן כמה שבועות.

כשהגיע לבסוף ליעדו מיהר לפתוח את ארגזי הבשר, ואז הבחין לחרדתו כי הבשר כולו הסריח והתקלקל, ואין מנוס אלא להשליכו לאשפה.

בהחלטה אחת שגויה ירדו לטמיון כל שתים עשרה שנות המסחר וההשקעה שלו! הוא נותר בלי כלום - "וַאֲתָ עָרֶם וְעָרְיָה" (יחזקאל טז, ז).

בפחי נפש שב לביתו. בוש ונכלם סיפר לאשתו, שהמתינה לו שנים ארוכות בתקווה גדולה, כי הוא חוזר

החזירה לו אשתו בשאלה, כל אבן כזו היתה שווה הון.

שמע בעלה, ומיד החוויר וצנח תחתיו מתעלף.

כשהתעורר נאנח אנחה קורעת לב ואמר: כמה טיפש הייתי! על החוף היו פזורות אלפי אבנים כאלו! יכולתי לחטוף ולאסוף עוד ועוד ללא הגבלה, ולהפוך לעשיר גדול, אך בטיפשותי לקחתי רק כמה בודדות.

נסיעתו של אותו אדם לצרכי מסחרו אינה אלא משל למסע חייו של האדם לעולם הזה, במטרה לאסוף לו מצוות, ולהכין לו צידה ליום פקודה.

יש אנשים המשקיעים את כספם ומרצם בקניית בשר שמן, ובהנאות שונות ומשונות מתענוגות העולם הזה. אלא, שעד מהרה מתברר להם

לשלם את תמורתן", אמר לה, "הצעתי שתלכי לבורסת היהלומים, ותציעי אותן בפני הסוחרים הגדולים".

מיהרה האשה לעשות כדבריו. בבורסת היהלומים הציעו לה מחיר שהיה נראה לה הוגן, והיא הזדרזה לסגור את העסקה ולקבל את שטרות הכסף לידיה.

לאחר מכן מיהרה הביתה, ובדרכה הזמינה פועלים שישפצו את הבית, וקנתה ריהוט חדש ואיכותי.

כעבור שבועות ספורים התאושש הבעל ממחלתו ושב לאיתנו. כשראה את הבית המשופץ ואת הרהיטים החדשים לא הבין את פשר הדבר - מנין הכסף?

האינך זוכר את האבנים היקרות שהטמנת בכיס החליפה שלך?

לרפואת והצלחת

רחל רוחאם בת נרקים

וְכִסְּףָהּ" (תהילים קיט, עב).

עלינו להיות חכמים ולאסוף את היהלומים ששולח לנו ה' יתברך! עלינו לחטוף כל מצות צדקה וחסד הבאה לפנינו, להשתדל לקבוע עוד עיתים לתורה, וללכת לעוד שיעורי תורה, ואם זכינו להיות מאותם בני עליה שכל עסקם וחפצם בתורה, נשתדל לנצל יותר כל דקה פנויה ללימוד התורה הקדושה ומסירתה לעם היושב בציון מתוך אהבה אחווה שלום ורעות. כך נאסוף עוד ועוד יהלומים שיזכו אותנו בחיי הנצח - חיי העולם הבא!

כי בסופו של דבר לא הפיקו מכך שום תועלת, ואין להם אלא צער ועוגמת נפש.

הדבר היחידי שנותר באמת ברשות האדם, ומלווה אותו לעולמי עד ולנצח נצחים - אלו האבנים הקטנות והיקרות שאסף: הנחת תפילין, תפילה בציבור, מעשה חסד שעשה, ומעל הכל וכנגד כולם - לימוד התורה שלמד.

אלו הם יהלומים שכלל אי אפשר להעריך אותם במספרים - "לא יִעֲרַכְנָה זָהָב וְזָכוּכִית וְתַמְוֹרֶתָהּ פְּלִי פֶז" (איוב כח, יז). דברי התורה שנאמר עליהם: "טוב לי תורת פיך מאֵלַי זָהָב

ניתן להקדיש את העלון לברכה, הצלחה
 זיווג הגון, רפואה שלימה
 או להבדיל, לעילוי נשמה
 לפרטים: 02-5000455
orhachaim4@gmail.com

מזגן במדבר

הזה. כיצד יצליח המון רב של מיליוני אנשים, לשרוד בתנאי המדבר הקשים הללו?

מספרת התורה: "וְהָיָה הַלֵּךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ", במשך היום מלווה את העם עמוד הענן, השומר עליהם מפני חום המדבר, כמו מיזוג אויר. "מזגן נייד" המלווה אותם לאורך כל הדרך. "וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ" (שמות יג, כא), המשררה חמימות בתוך המחנה, וגם מאיר להם כדי שלא יחושו עצמם בחושך.

"לֹא יִמְיֵשׁ עַמּוּד הָעָנָן יוֹמָם וְעַמּוּד הָאֵשׁ לַיְלָה" - במהלך כל שנות הנדודים במדבר, מלווים אותם עמוד הענן ועמוד האש, כך שאין הם חשים לרגע את אימת המדבר.

וְהָיָה הַלֵּךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם בְּעַמּוּד עָנָן לְנַחֲתָם הַדֶּרֶךְ וְלַיְלָה בְּעַמּוּד אֵשׁ לְהָאִיר לָהֶם (שמות יג, כא).

כלל ישראל יוצאים ממצרים למדבר שממה. ידוע כי במדבר, במשך היום, שורר חום נורא, לעיתים חמישים מעלות ואף יותר. אין עצים. אין צל. אפילו ענן שיסתיר מעט את קרני השמש אין במדבר. זהו חום בלתי נסבל.

בלילה שורר במדבר קור נורא. הסלעים במדבר פולטים במהלך הלילה קור, והאדם שבמשך היום סבל מחום המדבר הנורא, סובל בלילה מקור נורא.

כלל ישראל יוצאים אל המדבר הנורא

כישופי מצרים

לכן אמר הקב"ה למשה רבנו להשיב את ישראל ל"בעל צפון", כדי שיראו מה נעשה לאותה עבודה זרה של מצרים.

התורה הרי מספרת, כי מלבד העונש שנענשו המצרים עצמם - "ויבאלהיהם עֲשָׂה ה' לְשִׁפְטֵים" (במדבר לג, ד). רבותינו למדו מכאן כי השי"ת ניפץ את כל אלילי המצרים, לפיכך רצה השי"ת להראות לעם ישראל כי גם אותו אליל אשר "בעל צפון" שמו, שהיה כוחו למנוע מכל אדם לצאת ממצרים, אף הוא נותר חסר ערך.

בד בבד, המצרים בראותם את עם ישראל שבים לאחוריהם, סברו כי הם איבדו את דרכם במדבר, ולכן אפשר לרדוף אחריהם ולהחזירם למצרים.

אם כן, אותה חזרה של כלל ישראל לאחוריהם, נועדה לשתי מטרות: הן להראות לכלל ישראל שאין להם מה לחשוש יותר מאותו "בעל צפון", והן להטעות את המצרים שיחשבו כי

וַיָּשְׁבוּ וַיַּחֲנוּ לְפָנַי פִּי הַחִירֹת בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין הַיָּם לְפָנַי בְּעַל צָפֹן (שמות יד, ב).

כלל ישראל מתקדמים בדרכם, תוך שהם מתרחקים ממצרים, והנה מגיע ציווי מפתיע: "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּשְׁבוּ וַיַּחֲנוּ לְפָנַי פִּי הַחִירֹת בֵּין מִגְדֹּל וּבֵין הַיָּם לְפָנַי בְּעַל צָפֹן נִכְחוּ תַחֲנוּנוּ עַל הַיָּם". הקב"ה מצוה עליהם לחזור ולחנות "לְפָנַי פִּי הַחִירֹת... לְפָנַי בְּעַל צָפֹן".

רבותינו אומרים כי "בְּעַל צָפֹן" היה סוג של עבודה זרה במצרים, שבדרך כישוף היה גורם שאף אדם לא יוכל לצאת ממצרים. כל מי שנכנס למצרים נותר בה לעולם, ואם היה רוצה לצאת ממנה, אותו "בְּעַל צָפֹן" היה הורג אותו.

כך מובא ב"אבן עזרא" (ובעוד מפרשים): "כי חרטומי מצרים עשו בדבר המזלות צורות נחושות, וזהו בעל צפון, שלא יוכל עבד לברוח ממצרים לעבור הצורה".

קיבלנו עשר מכות קשות מכיון ששיעבדנו את בני ישראל, ומדוע

נסכן את עצמנו ונרדף אחריהם?

מה עשה פרעה? לקח את כל הכסף והזהב שהיה לו בבית גנזיו, והודיע כי כל מי שיצא עמו לרדוף אחרי בני ישראל, יקבל רכוש רב.

זה מה ששכנע את המצרים לצאת ולרדוף אחרי בני ישראל, כאשר באמתחתם כל אוצרותיו של פרעה אותם חילק להם ביד רחבה. אותם אוצרות שבסופו של דבר, לאחר שהמצרים טבעו בים ונפלטו אל החוף, הגיעו אל בני ישראל והעשירו אותם.

"בְּכֵימֵי הֵם בְּאַרְץ סֹגֵר עָלֵיהֶם הַמִּדְבָּר" (שמות יד, ג).

ישנה דעה בחז"ל, כי הערב רב שיצאו עם בני ישראל ממצרים במחשבה שבסופו של דבר הם ישובו אליה, בראותם שאין להם כוונה לחזור למצרים, שבו אל פרעה וסיפרו לו שבני ישראל אינם מתכוונים לשוב למצרים. ואז "וַיִּהְיֶה לְבַב פְּרֹעֹה וַעֲבָדָיו אֶל הָעַם וַיֹּאמְרוּ מַה זֹּאת עֲשִׂינוּ כִּי נִשְׁלַחְנוּ אֶת יִשְׂרָאֵל מֵעִבְדֵנוּ" (שמות יד, ה).

פרעה ניסה לגייס את המצרים שירדפו אחרי בני ישראל, אבל הם חששו לעשות זאת באומרם: כבר

אתה אחי ונשמת-י-אין לך מה לדאוג

לפני שהגלה הקב"ה את בני ישראל לבבל. אמר להם הקב"ה: "בני, אל תדאגו, לא אשכח את החסדים שעשיתם עמדי במצרים, ובשל כך אחזיר אתכם מהגלות".

לאחר מכת בכורות ציווה משה על כל ישראל להתאחד ולצאת מיד ממצרים. התחילו האנשים להתבונן ולשאול זה את זה: 'לאן אנו הולכים? הרי לפנינו יש מדבר, אין שם לא מאפיות ולא מים לשתיה, יש לנו ילדים קטנים, כיצד נסתדר?'

ענה לו חברו ואמר: "אל תדאג, יש לי פיתה אחת, אתן לך חצי ממנה, אפילו אם אצטרך למות אתחלק איתך. יש

וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' בְּמִצְרַיִם וַיֵּיָרְאוּ הָעָם אֶת ה' וַיֹּאמְרוּ בְּה' וּבַמֶּלֶכֶה עֲבָדוּ (שמות יד, לא).

דרשו רבותינו (מכילתא בשלח ג): "דבר גדול עשו ישראל, שלא אמרו למשה היאך אנו יוצאים למדבר ואין בידינו מחיה לדרך, אלא האמינו והלכנו אחרי משה. אמר הקב"ה: כדאית היא האמונה שהאמינו בי שאקרע להם את הים, ועליהם מפורש בקבלה (ירמיה ב, ט): 'הֲלֹךְ וְקִרְאתָ בְּאָזְנִי יְרוּשָׁלַם לְאמֹר כֹּה אָמַר ה' זְכַרְתִּי לָךְ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֲהַבֵּת פְּלוּלְתֶיךָ לְכַתֵּב אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ לֹא זְרוּעָה'".

הנבואה שניבא הנביא ירמיה היתה

זה מה שהוציא את ישראל ממצרים,
 ה"חֶסֶד נְעוּרַיִךְ, אֶהְבֵּת כְּלוּלְתֵיךְ, לְכַתֵּךְ
 אַחֲרַי בְּמִדְבָּר" (ירמיהו ב, ט). כל אחד נתן
 והעניק לחברו, וזה איחד, חיזק וחיסן
 את העם לצאת כולם באחדות שלמה
 ממצרים, ולהפוך להיות לעם החסד
 הגדול בעולם, שזוהי כל תכלית
 הבריאה כמו שנאמר (תהלים פט, ג) "כִּי
 אָמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה שְׁמַיִם תִּכְוֶן
 אֲמוֹנְתֶךָ בָּהֶם".

לי גם בקבוק שתייה, אתן לך חצי
 מכמות המים שלי, אתה אחי ונשמתי,
 אין לך מה לדאוג".

התנהגות זו חיזקה את ישראל לצאת
 ממצרים בזריזות, כיון שכל אחד אמר
 בליבו: "אם יש לי כאלה אחים טובים
 מעמי שמוכנים להקריב את חייהם
 למעני, לא אשאר פה במצרים אלא
 אלך איתם, באש ובמים!".

המרכז העולמי לתודעה יהודית מוסדות אור החיים

ע"ש הקדוש רבנו חיים בן עטר זצוק"ל - בראשות הרה"ג ראובן אלבז שליט"א

למעלה מ-
10,555,000
שעות של לימוד תורה
בשנה!

להקדשת יום לימוד תורה
הנלמד ע"י מאות אברכים ובחורים
02-5000455

ניתן להקדיש את הלימוד לעילוי נשמה, לרפואה, לזיווג, להצלחה וכו'

רח' עזרא 1 ת.ד. 5512 ירושלים טל: 5000455 - 02 פקס: 5000502 - 02 orhachaim.org

לחסויות, להפצה, להנצחות
ולקבלת העלון

orhachaim4@gmail.com

או בטלפון: 02-5000455

058-321-3565

נא לציין "עבור חוברת האור לחיים"

החוברת הודפסה על ידי התורמים והמסייעים הי"ו

לרפואת: רמי בן חוה הי"ו, רמי בן אסתר הי"ו, תקוה בת רחל ריקאם הי"ו,
ראובן בן יעריה הי"ו, גרשון חי בן רחל הי"ו, דוד וראובן בני שרית הי"ו,
אילה בת שושנה הי"ו, ישראל בן רימה הי"ו, מיכל בת אסתר הי"ו,
התנוקה נטע בת ג'והנה הי"ו

ולעילוי נשמת:
מזל בת מרים ז"ל, אליעזר בן רגינה ז"ל, ר' יהודה בן עישה ז"ל,
תמר בת רגינה ז"ל, רחל בת נג'ומה כוכבה ז"ל, לאה בת פנינה ז"ל,
מרדכי צבי בן רגינה ז"ל, ר' יגאל בן מלכה ז"ל, אילן בן מוזל ז"ל,
יעקב בן ברטה ז"ל, יהונתן בן מרים ז"ל, יוסף בן ציונה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.